

Мария Илиева

Моята вяра

Замислен, огънят припуква.
Спомени разпалва
и догаря...
Дланите треперещи
ровят в жълта шума
парещи надежди...
Влажна есен...
Птица-Жар с крила,
тежко полетя,
скри се зад небето.
Ще се върне ли?...
Далеко скита вятъра,
подгонил
празни мисли...
Вярата ми, като птичка
писна и се впусна...
Сцепи се небето,
залезът прокапа
с капки кръв...
И сълзи,
ръждясали отдавна.
Прокънтя и тишината ...
Ранена.
Дишаща кошута,
с поглед на дете ...
Търсих билка.
Търсих обич.
Не намерих...
Глухо.
Побелели са от прах душите.
Миналото ни завърза здраво
с дебели,
грапави
въжета...
В дървото на измислен делник,
един безделник,
лежащ на канапето
застлано със възглавници от навик.
Животът: се превърна в примка.
БЕСИЛО!
Угасна последния лъч

като счупена крушка.
Оглушахме сред думи неказани,
стенания,
вопли и плач.
Пустини мисли –
побеснели се гонят,
като вълци във прерия.
На глухотата тъмните стъпки
закънтяха във стаята
полудяла
от кръсък.
Стопи ли се моята вяра
в тролейбусния делник,
превозващ душите?
Пред витрини,
сергии,
салати по левче
продадох ли кротко очите?
Ослепах ли...
Или всички сме слепи?
Грешница съм!
В Твоя дом не мога да стъпя,
но ще коленича...
и сред гълъбите на площада
ще се моля!
Под червените човки,
под сняг от пера
ще съм малка...
И ще видя, колко
Ти си голям.

КРАЙ

© 2007 Мария Илиева

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/10175>]